

Bijbels perspectief

Woord van de week

2 Kronieken 16:9a

*Want des Heren ogen gaan over de gehele aarde,
om krachtig bij te staan hen, wier hart volkomen naar Hem uitgaat.*

Dit is één van die tekstwoorden die als belofte van God wat vaak ter bemoediging wordt aangehaald. En zeker het is een geweldige belofte van God! Maar wie alleen al let op het voegwoord 'want' moet vaststellen dat deze belofte nadrukkelijk in een veelzeggende context is ingebed, een context die voor God zelfs aanleiding was om deze belofte te spreken. Het is, zou je dus gerust mogen zeggen, de context die niet alleen aanleiding voor de belofte is maar ook de inhoud lading geeft.

Het gaat hier om het doen en laten van koning Asa van Juda in relatie tot God. Hoewel er van Asa een positief getuigenis gegeven wordt in 2 Kron. 14:2 - *Asa deed wat recht was in de ogen van de Here zijn God* - laat de perikoop waaruit het tekstwoord komt, zien dat hij steken laat vallen als het gaat om het volkomen vertrouwen op en van God. Uit 2 Kron. 14:7 blijkt namelijk dat Asa in de confrontatie met de koning van Israël steun zocht bij de koning van Aram in plaats van bij God. Dit grieft God blijkbaar dusdanig, dat Hij direct na dit voorval de ziener stuurt die hem op deze misstap wijst maar, daarbij dan tegelijk de geweldige belofte van God, weergegeven in het gekozen tekstwoord, toevoegt. In plaats dat dit woord Asa wakker schudt, maakt het hem verbolgen en hij zet de ziener nota bene gevangen!

Worden we hier niet bepaald bij een euvel dat ook ons christenen allesbehalve vreemd is? Dat we in tijden van spanning, zorg en nood in plaats van bij God hulp te zoeken, bij medemensen te rade gaan? Begaan we deze fout niet zelfs dan, als we het hebben over het fenomeen rolmodel? Het is de psalmist die in Psalm 146:3 hier leerzame woorden spreekt: *vertrouwt niet op edelen, op een mensenkind!* Daar is, zegt hij - blijkbaar uit ervaring! - geen heil te vinden! Hij vervolgt: *Welzalig hij, die de God van Jakob tot zijn hulpe heeft, wiens verwachting is op de Here, zijn God!*

Toch verliest Asa God als eerste aanroep punt en hulpbron opnieuw uit het oog als hij ernstig ziek wordt en enkel en alleen hulp zoekt bij de heelmeesters. De Bijbel vermeldt dit schrijnend en waarschuwend: *Doch zelfs in zijn ziekte zocht Asa geen hulp bij de Here!*

Het voegwoord 'want' in het gekozen tekstvers roept op om deze beschreven context serieus te nemen en het leidt dan onherroepelijk tot de vraag: geloof ik dat God de enige is die waarachtig kan antwoorden en helpen? Dat Hij mij persoonlijk in welke omstandigheid dan ook op het oog heeft? Meer, krachtig wil bijstaan? Of, vertrouw ik toch liever op mensen...

Gebed

U doorgrond en kent mij Here, ook in het licht van dit woord. Hoe gemakkelijk ik toch steun zoek en verwacht van allereerst de medemens en U pas op de tweede plaats zet. Dank dat U in deze geweldige belofte mij er bij bepaalt mijn weg allereerst vol vertrouwen en geloof op U te wentelen. Op U die het dan zult maken, hoe dan ook! Amen.